

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2 (22)

Лютий

1956

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

ВЕЧІРНЯ ГОДИНА

Уже скотилось із неба сонце,
Заглянув місяць в моє віконце.
Вже засвітились у небі зорі,
Усе заснуло, заснуло, й горе.

Вийду в садочок та погуляю,
При місяченьку та й заспіваю.
Як же тут гарно, як же тут тихо,
В таку годину забудеш лихо!

Кругом садочки, біленькі хати
І соловейка в гаю чувати.

Ой, чи так красно в якій країні,
Як тут на нашій рідній Волині!

Ніч обгорнула біленькі хати,
Немов маленьких діточок мати,
Вітрець весняний тихенько дише,
Немов діток тих до сну колише.

(Цей віршик написала славна українська поетка Леся Українка. Вона народилася дня 26. лютого 1871 року, а тому в лютому згадуємо її. Пригадайте собі всі на сходинах, що хто знає про Неї!)

СЕН. В. С. Курманна, ОК

ПРИЯТЕЛЬ ПЛАСТОВОЇ МОЛОДІ

Цього року вся українська молодь відзначає тридцятип'ятиріччя праці письменника та поета Романа Завадовича. В місті Шикаго в Америці, де Поет тепер проживає, всі організації молоді та українські школи влаштували святковий концерт у Його честь.

Роман Завадович писав та пише гарні віршики, оповідання та представлення для дітей. Ви всі певно знаєте Його „Хлопців з Зеленого Бору“, „Переполах“ та багато інших книжечок! Для „Готуйсь“ написав був Роман Завадович оповідання „Малий Герой з Краснополя“ та багато віршиків.

У цей Ювілейний Рік, Редакція та Читачі „Готуйсь“ бажають своєму Великому Приятелю та Вчителю, Романові Завадовичеві, ба-

Роман Завадович

гато сил до дальшої праці для добра українських дітей!

Льотте Міттедорф — Вольф

ЯК НЕБО НОЧІ ДІСТАЛО СВОЇ СВІТЛА?

Незабаром після того, коли всемогучий Господь сотворив, такий гарний і розкішний світ, що здавалося кращого не може бути, знайшовся хтось невдоволений. А було це Небо Ночі.

Воно було тихе й захмарене. Не говорило нічого про своє невдоволення, але вкінці Небо Дня таки завважило це. Одного вечора, коли вони зустрілися, спитало братіка, що його так турбує.

Небо Ночі сумно сказало: „Бачу тебе завжди раненько, коли ти приходиш і вечером, коли ти ідеш на спочинок, і ти завжди повне світла, завжди таке ясне. Все живе на землі радіє твоїм сяйвом і любить тебе. Ти маєш чарівну блакитну сукню мережану золотими промінчиками, які біжать від великого світла, що весь час товаришить тобі. Коли я прешаюся з землею, а ти приходиш, це чарів-

не світло обнімає землю і зцілює з квітів і трав сльози, що я вночі наплакало. Прокидаються люди, моляться, всміхаються до тебе й співають тобі пісні. Всі звірятка вилазять зі своїх криївок і радіють світлим днем. Опісля увечорі, коли ти й твоє чарівне світло прощається з землею, все знов затихає. Коли ж я починаю мою мандрівку, не бачу й не чую нічого більше, бо все спочиває. Я майже не знаю землі й було б таке щасливе, коли б під час моєї нічної мандрівки могло також хоч щось трішки побачити!"

Тоді сказало йому Небо Дня: „Любий братіку, піди до Господа Бога. Він милосердний, знає, що кому бракує і помагає, як тільки може”.

І ось одного дня, коли Небо Ночі повинно було вже спати, пішло воно зажурене й заплакане до Господа й розказало Йому про своє горе. Милосердний Господь обіцяв зарадити лиху. —

Бог пішов до небесної світлиці й сів на своєму престолі з хмар на знак, що хоче порадитися з небесними мешканцями. Коли всі вони прийшли й поклонилися кругом престола, Господь Бог сказав:

„Небо Ночі приходило до мене й жалілося, що через його темний і понурий вигляд все від нього втікає. Воно хотіло б також мати світло й розсвітати його навколо так як і Небо Дня, що його завжди супроводжає ясне сонечко”.

Один маленький янголик-ро-

зумничок, з повними рожевими личками, хотів саме щось сказати, аж тут підвівся св. Петро і, попроставши дозволу, сказав:

— Любий Пане й Господи наш! Ти назначив мене, з ліхтарнею, ключем і палицею, сторожем небесних воріт. Я хотів би радо допомогти Небові Ночі, присвічуючи йому під час його мандрівки своєю ліхтарнею”.

Тут озвався Господь:

— „Це добре й гарно, Петре, що ти так радо хочеш допомогти, але я думаю, що твоя ліхтарня не буде дуже корисною Небові Ночі. Крім того, ти ж не можеш покинути небесних воріт, бо завжди когось треба прийняти до мого царства; але я дам тобі інше світло таке ясне, що зможе освітити весь небозвід і його буде бачити кожне око на землі”.

Коли Господь скінчив, Петро поклонився. А коли він знов підвівся, ясний круг мерехтливого світла розливався навколо нього. Коли він знов хотів подякувати Господеві і глянув Панові своєму глибоко в очі, побачив у них, наче в прозорому дзеркалі, над своєю головою срібliste сяйво, від якого розходилася ота чарівна ясність.

Опісля Господь глянув на громаду своїх янголів, щоб прочитати дещо з їхніх очей, а в тих оченятах було так багато тихого прохання, що Господь відразу знав, чого вони бажають. Він дивився спокійно, по черзі на кожного янгола. Ледве Його батьківське

око торкнулося янгольської голівки, над нею розливалось чарівне сяйво. В небесній світлиці ставало все ясніше. —

І знов прийшла ніч. Небо Ночі знов почало свою мандрівку. Ледве встигло воно зробити кілька кроків, коли нараз йому у стіп виринуло округле блискуче сві-

тло, переливаючись срібlistим сяйвом. Коли Небо Ночі підійшло ближче, побачило, що це св. Петро з сяйвом святих над головою. — Небо не встигло навіть досхочу надивуватися й натішитися, бо ось з усіх сторін почали приходити небесні мешканці з світлами святих над головами. Все блистило, мерехтіло, іскрилося від великих і малих світел. Посередині небосхилю, з найяснішим світлом, стояв св. Петро в небесних воротах. Тільки іноді його світло меншало, а було це тоді, коли св. Петро ховав свою голову з сяйвом святих у небесні ворота. Люди говорили тоді: „сьогодні нів”.

Небо Ночі було дуже щасливе. Не тільки тому, що його темна

одежа горіла світлами, але також тому, що в лагідному сяйві цих світел могло бачити землю, її гори, долини, поля й ріки.

Сяйво місяця й інших світел, що їх люди назвали „зорі”, було таке лагідне й ніжне, що маленька пташечка, в долині на землі, захоплена ними посилала доброму Господеві багато чарівних пісень у подяку.

Відколи на Небі Ночі появились світла, люди не лягали спати з заходом сонця, тільки ждали на місяць і зорі, раділи їхнім ніжним сяйвом, співали тихих пісень і шептали гарні слова, немовби лякалися голосною мовою сполохати прегарне світло. Кожного разу, коли добра людина приходить до небесного царства, щоб там стати янголом, дістає від Господа сяйво святих, щоб допомогти Небові Ночі мерехтіти світлами й також, щоб бачити своїх найближчих і дорогих на землі.

Переклала **Н. Мудрик-Мриц**

Куток новаків у пластовій домівці в Нью Йорку, Америка.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

Надійшла субота — радосте моя! —

В українську школу поспішаю я!

Діти там зійдуться — наче бджілок рій,

Разом пізнавати край далекий свій.

Будемо навчатись радо в кожний час;

Здавна Україна дожидає нас.

Буде полководцем братчик мій Тарас:

Москалів лукавих переможе враз.

Буде будівничим мій сусід Остап:

Розбудує гарні села і міста.

Буде агрономом друг його Роман.

Зацвіте Україна, захвилює лан.

Лікарем знов стати хоче наш Антін.

Хворим всім, убогим, допоможе він.

А Маруся мріє вже ціліський день:

Дітей буде вчитити чисел, букв, пісень.

А поетом стати хоче Юра страх,

Славу України вилити в піснях.

Знов археологом хоче бути Гриць,

Скарби України винести з темниць.

Надя не кидає фортеп'яну знов,

Щоб про Україну голос світом йшов.

Сам я — ще не знаю, та не бракне мрій,

І буду напевно теж служити їй.

От чого вчимося в школі в кожний час;

Буде Україні ще користь із нас!

сестр. Леся

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Слава Ісусу Христу!

Дорогі Українські діти!

Пишу до Вас я, Юрко Землян із села Лабови біля Горлиць. Лем не пишу до Вас із дому, де дзелений Бескид і ріки: срібнолентий Сян, і Дунаець, і Вислік, і Попрут, і де наша дерев'яна хижа стояла. Пишу до Вас із чужої землі, із польської, що була колись німецька. Лем я розкажу Вам шитко від початку.

Коли я народився, то в нашому селі та в усіх інших селах кругом на Лемківщині — була Україна, бо панувала Українська Повстанська Армія. Все було українське: військо і школа і навіть був наш театр, де так гарно грали (мама мені розказували!). А командир повстанців, що то стояли в нашому селі та вчили наших хлопців на вояків, держав мене до хресту. І всі дуже раділи, що була Україна.

А потім (мені ще й не було року!) прийшли поляки, а з ними большевики-емведисти. Вони намовляли нас усіх, щоб ми їхали до большевиків. Але ніхто не хотів покидати наших гір. Бо наші гори, хоч низькі та бідні, а земля родить тільки овес та компери, лем вона наша, а міста наші, як ось Сянік, збудували наші князі, за Галицько-Волинської Держави. Князі часто і любили влаштовувати лови на дикого звір'я у наших пралісах. А після першої світової війни Лемки створили свій Команецький Комісаріят і боролися проти Поляків, бо хотіли належати до України. Це все було написано у цих книжках та газетах, що то їх нанашко у ладі тримали.

А до того наші гори дуже гарні та мають славні лікувальні купелі у Криниці і в Романові, в Мушині та в багатьох інших місцях.

Багато теж славних Українців вийшло із Лемківщини. Між ними поет Богдан Ігор Антонич, вчений-дослідник української мови Іван Зілінський та географ Володимир Кубійович.

Та емведисти стали вивозити людей на силу. Діда взяли, навіть не дозволили йому одягнути керпців та чугоні. А ми з мамою і батьком заховалися в лісі. А потім нам казали емведисти, що ми мусимо їхати, а тоді тато підпалили самі нашу хижу, щоб чужі у ній не жили, і нас повезли. Дорогою напали на поїзд упівці та помогли нам тікати, а при втечі большевики вбили батька. Ми з мамою вернулися і зикопали собі землянку там, де стояла колись наша хижа. Лем тоді прийшли польські бандити та позабирали все, що ще в людей було, корови, хліб та навіть постіль, та повезли нас далеко у Польщу. Тут я підріс і ходжу до польської школи, тільки мама навчили мене писати по-нашому.

Село Гирова ко-
ло Дуклі на Лем-
ківщині.

Мама часто співають:

— Ой верше мій, верше,
Мій дзелений верше,
Уж ми так не буде,
Як ми било перше...

І дуже банують...

А я кажу, що ще буде, бо хоч Поляки вигнали всіх Українців з нашої Лемковини, та ми ще там колись вернемося, бо нашого дзеленого Бескиду не можна забути, навіть і на кінці світа!

Щецін, дня 15. липня 1955

Ваш Юрко Землян

(Певно Ви, читачі, знаєте, що Українці із різних областей говорять різними **говірками**. Юрко вживає слів із **лемківської говірки**: лем — але, компери — бараболі, хижа — хата, лада — скриня, шитко — все, уж — вже, кирпці — ходаки, чугоня — нагортка.

Українських говірок багато та дуже цікаво їх знати. Але кожний Українець крім своєї говірки повинен добре знати й українську **літературну мову**, що нею пишуть книжки, що має в собі все найкраще з усіх говірок. Її знають всі Українці, де б вони не жили — навіть і не в Україні!).

„ГОТУЙСЬ” — ЦЕ ВАШ ЖУРНАЛ! ВЛАШТОВУЙТЕ ЗБІРКИ І
СКЛАДАЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ”!

ЩО РОЗКАЗУЄ АТОМИК ВУГЛЕНКО?

— А, вітайте, шановні читачі „Готуйсь”! Дуже мило мені зустріти Вас та розказати Вам дещо про себе. Хочу лиш про одне Вас просити: не змішуйте мене в ніякому випадку із чортиком Хляпом, що то писав у червні до „Готуйсь”, та що певно дався Вам добре у знаки у таборах. Але я — не чортик, дарма, що весь чорний, мов вугілля. До речі — я власне є вугілля, те саме, що ним палять у печах. Тому й називаюся „Вугленко”.

— А що ж це за дивне ім'я „Атомик” — питаєте! Ото ж воно значить, що я лиш маленька-маленька частиночка вуглецю. Така маленька, що мене навіть не добачите крізь таку вчену штуку, як мікроскоп або дрібновид! Тому то люди і думали в давнину, що мене вже ніяк не розіб'єш на менші частинки і назвали мене „а-томос”, тобто такий, що його вже не розітнеш. Та Ви вже пев-

но чували, що недавно повелось людям розбивати і нас атомів. Ну, але назву мою мені все ж таки залишили, бо всі вже до неї призвичаїлися.

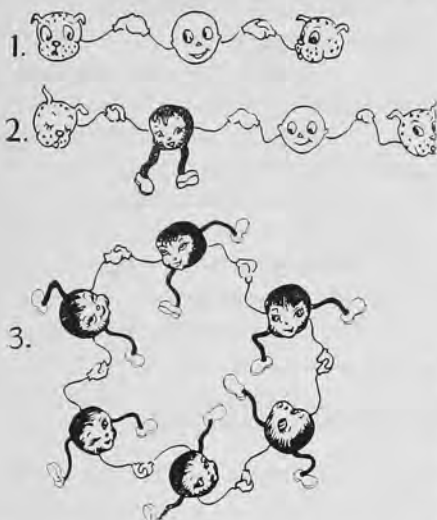
Ви вже знаєте, як бачу, що коли нас багато, багато позчіпляється разом, буде з цього брила вугілля. Та на цьому ще не кінець! Бо коли ми, такі ж самі атоми вуглецю, позчіпаємося трохи інакше, буде з нас дорогоцінний самоцвіт-діямант. А ще трохи інакше позчіпляємося, тоді буде м'який графіт. Із ним Ви добре знайомі, бо пишете ним шоднини, це ж ніщо інше, як Ваш олівець! Бачите — яка цікава це штука!

Та зараз питаєте, а якже ми держимося разом? О, дуже просто! Для цього маємо кожний чотири ручки, або ніжки — називайте їх, як хочете. Вчені називають їх „вартісностями”.

Тут я говорю про самих Атомиків Вугленків, бо ось Атом Кисня має таких вартісностей лиш дві, а Атомик Водню, неборака, лиш одну! Я їх згадую, бо вони мої найближчі сусіди, та й один одного дуже люблять. От часто візьме такий Кисненко за одну ручку одного Водненка, за другу — другого, і вже мають своє маленьке товариство, щось ніби Ваш рій у новацтві. А вчені кажуть, що це „молекула”. А коли збереться таких молекул більше, то кап-кап! — це ж звичайна вода. Та сама, що нею деякі діти (не новачки, зви-

чайно!) так не люблять митися!

От до такого киснево-водневого роя я дуже люблю вмішатися, влізти поміж них. (Мал. 2)

На образку бачите, як це виглядає. Тоді я маю все ще дві ніжки вільні і ними хапаю Вугленків із других таких самих роїв. А назбирається нас таких роїв п'ять чи шість (ніби Ваше гніздо) — то Ви дуже любите нас ласувати, бо тоді ми — цукор! Молекула цукру. Бачите, які то дива бувають на світі!

Але свій до свого таки найбільше рветься. Так і нам, Вугленкам, добре у чужому товаристві, але найкраще самим зі своїми. Тоді бавимося нашу улюблену забаву — „шістку” (Мал. 3.). Шістьох Вугленків міцно береться за руки, так як Ви, коли бавитеся „коло млинське”. Кожний має ще дві вартісності вільні і ними хапається, кого хоче. Звичайно — Вод-

**Америка: Дітройт.
Дуже любимо іти по „фас”!**

ненків. Вчені називають нас тоді „бензолевий перстень”. Такими шістками ми стоїмо у нафті, в фарбах, у різних ліках, у речовинах, що витворюються у рослинах та звірятах.

Цікаво Вам даліше про мене слухати? Коли так, напишіть зараз до „Готуйсь”. Я радо розказуватиму Вам більше про себе, коли цього схочете (бо маю що розказувати ще на довгий-довгий час!) Але коли Ви будете „паталахи” і не напишете до „Готуйсь”, чи хочете мене далі слухати, то я йду собі геть і

не-до-побачення

Не-Ваш

Атомик Вугленко.

БАТЬКІВЩИНА

— Що це є батьківщина?"
раз питалась Оля,
а батько радо
відповів на це дитині:
— Знай, батьківщина
це ріка, що серед поля,
поза селом, ген
попід лісом тихо плине,
це в саді нашому
дерева, зілля, квіти,
це на ланах
пшениця злоткоса,

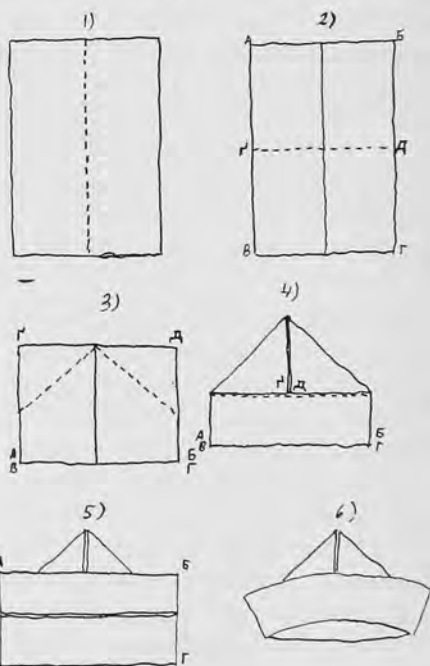
це той, що віє з піль,
пахучий, теплий вітер,
це на левадах
скошена трава в покосах,
це наші всі пісні
і молитви щоденні,
це рідна мова, скарб,
якого ти не згубиш,
це небо, синє вдень,
а серед ночі темне,
це, моя Олю, все,
що ти так широко любиш".

КОЗАЦЬКА ТА ТАТАРСЬКА ШАПКА

Ви всі, новачки, певно дуже любите гратися у козаків та Татар. Не раз мабуть гралися ви так зі своїми братчиками, а певно ще краща гра буде, коли настане весна та зможете проводити її десь у парку чи в лісі. Тому й знаєте добре, що при такій грі дуже придалися б вам шапки, щоб відрізати при їх допомозі козаків від татар. Такі шапки не важко зробити зі звичайного паперу, навіть із газетного. Пригляньтеся лиш уважно, як їх робити!

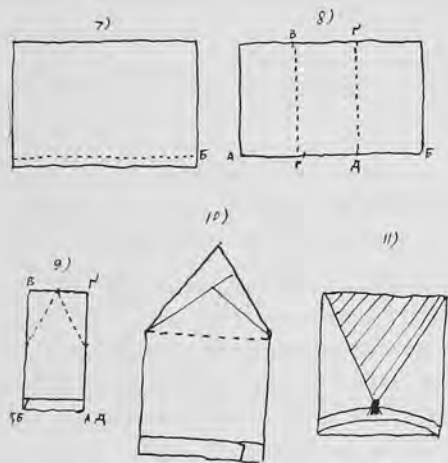
На татарську шапку треба такий лист паперу, щоб його ширина відповідала половині обводу вашої голови. А височина цього листка — півтора раза така, як ширина. Цей лист складаємо вдвоє у довжину, як це показано на рисунку число 1, за черткованою лінією. „Запросовуємо” пальцями згин та розкладаємо знов

лист. Тоді згинаємо ще раз, але вже впоперек, за лінією: Г-Д (рис. 3), та роги Г-Д згинаємо

у середину (рис. 4). Тоді відвертаємо береги АБ та ВГ вгору, рукою „відчиняємо” шапку, і — можна її покласти на голову. Такі гострокінчасті шапки справді носили Татари. Вони були із баранячої шкури, хутром до середини, а тільки вдолгні шапки хутро було й наверху.

А коли — мають шапки Татари, то тимбільше повинні мати їх і козаки! На козацьку шапку треба куди більшого листка паперу: його ширина повинна обійти нашу цілу голову півтора раза. А висота листка — дві треті ширини. На ньому в першу чергу відгина-

ємо рубець по лінії А-Б, а тоді складаємо цілий папір за лініями ВГ та ГД, тобто втрое (рис. ч. 8). При цьому вважаємо, щоб довшній рубець паперу зайшов один в другий, бо так шапка буде триматися. Коли це готове (9) закладаємо в середину роги ВГ, щоб був гарний шличок, та згинаємо його за цяткованою лінією. Шли-

Для Наших Найменших

Хто це стукає: — Гур-р, гур-р! —
У віконце? — Дід Снігур.

Ще й говорить так тихенько
Діточкам, що сплять чемненько:
Я на вулиці всю днину,
Все мітлю безупину
Змітав вліво, змітав вправо,
Білий сніг весело, жваво,
Щоб ви стежку добру мали,
Щоб у засипи не впали.
А скажіть, чи вчора, прошу,
Ви вчинили щось хороше?

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ТІЛЬКИ 2. — ДОЛ. НА РІК.

чок можна помалювати червоною, синьою чи зеленою фарбою та причіпити на кінці дармовиса. Сама шапка була із хутра, і так можна її теж помалювати. Отже — і козацька шапка готова — і веселой забави!

ЧАРІВНЕ КОЛЕСО

А такого „колеса” ви певно ще не бачили ні в якому возі, ні в автомашині! Скажу вам у таємниці, що на цьому колесі не їздить, бо це така.. загадка! У кожному віконці поміж „шприхами” колеса приходить по одній букві. Ці букви творять слова, і то так, що кожне слово починається у тому самому віконці, назначеному числом, де попереднє слово кінчається.

Коли написано наприклад, що якесь слово є поміж 7 та 8, то значить, що воно має чотири букви: перша з них є у віконці, де написано „7”, друга та третя у віконцях наліво від нього, а четверта там, де написано „8”.

Значення слів:

1 — На цю букву починається назва міста в Україні, де добувають багато заліза із-під землі.

2-3 — велика птиця,

3-4 — пора року, коли-то новаци їдуть у табір.

5-2 — інакше „праця”,

7-6 — та, що жне збіжжя,

7-8 — ім'я хлопця,

8-9 — новак наплечник,

9-6 — Іван Котляревський писав про ...

(там, де поміж словами є точки, треба вставити відповідні слова, що потрібні у загадці.)

Коли ціле колесо буде вже виповнене, то букви на місці чисел, читані у такому порядку, як ідуть числа, дадуть назву села, де залюбки проживала велика українська поетка, що її уродини припадають у лютому.

ЗАГАДКИ

Спробуйте знайти якесь число у кожному з цих речень:

У нашому городі маємо дині.

Перед вами густий ліс.

Івасю, потримай мою книжку!

Стрілець з нашої чоти рибу ловив.

Ріка Прип'ять пливе повільно.

Роздай ці цукорки всім!

Там у рові сім зайченят.

Подала сестр. Надя

ЩО МИХАСЬ БАЧИВ У ЗООПАРКУ?

Малии Михасик був із татом в зоопарку та бачив там різні тварини. Опісля, дома, Михасик пробував нарисувати з пам'яті все, що бачив там. Ану скажіть, новачки та новаки, чи добре понарисовував звірів Михасик, а коли ні, то не смійтеся з нього, тільки напишіть до „Готуйсь”, що тут не так нарисоване та з яких тварин є частини на рисунку!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Із числа за Червень 1955:

Ребусик: Остодір, Старява, Підлюте.

Із числа за вересень 1955:

Хлопчина є: школяр.

Шарада: Черногора.

Хто це? — Котик.

Із числа за жовтень 1955:

Що тут написано?

Як між павами ворона

Поваги не має,

Так невчений в товаристві
Голову схиляє.

І. Франко

Хто це? — Ведмідь.

Шарада: Дорогичин.

Із числа за листопад 1955:

Стрілецькі пісні: „Видиш, брате мій”..., „Хлопці, алярм”, „Ой, видно село”.

Стрілець на рисунку-скриванці
схований за деревом.

Хрестиківка: Дора, смик, клин, лист, пора, вуси, пір'я, літо, сито, сова, ості, пень (ънеп), якір, плин, улий. Разом Дмитро Вітовський.

Із числа за грудень 1955:

Загадка: Дик.

Візитівка: Марко Вовчок (справжнє ім'я: Марія Маркович).

—о—

Тут маєте розгадки загадок із останніх чисел „Готуйсь”. На-

жаль дуже лиш небагато розгадок одержала в останньому часі редакція! Пам'ятайте, новачки та новаки, що не досить розв'язати загадку, але треба ще й післати розгадку до „Готуйсь”! Коли пришлете багато таких розв'язок, тоді можна буде знов побачити, хто розв'язав найкраще, та кому призначити книжечку-нагороду! Тому — пишіть розгадки, „Готуйсь” чекає на них!

НАША ПОДЯКА

Дорогі Новачки та Новаки!

У час Різдва Христового цього року редакція „Готуйсь” дістала так багато гарних листів та побажань від Вас усіх! Дехто навіть писав на власноручно рисованих карточках, такі привіти особливо дорогі нам!

Чи знаєте Ви, як багато радості буває у нас в редакції, коли надходять такі листи та привіти?! Тоді ми бачимо, що новацтво читає радо свій журналик, що любить його та хоче, щоб він і далі виходив! А це значить для нас дуже, дуже багато, бо ж ми видаємо „Готуйсь” на те, щоб новаки його читали, щоб раділи ним та вчилися із нього!

Тому щиро дякуємо усім Новачкам та Новакам, усім Гніздам та Роям, що надіслали свої побажання.

Знайте, що „Готуйсь” ждав цих Ваших щирих привітів, дякуємо Вам за них дуже, дуже щиро та бажаємо Вам усім всього добра,

щоб у цьому році ви навчилися багато та набрали багато нових сил, щоб колись добре служити Україні!

Редакція „Готуйсь”

При нагоді Свят „Готуйсь” дістав теж багато довших листів, як ось від Новацтва з Монтреалю, від Новачок з Дітройту, від роїв „Перепелички” та „Ластівки” з Балтимор, від Ірусї та Влодзі Гнатюківних із Савт Бенд. За ці всі листи „Готуйсь” дуже щиро дякує! Одначе годі їх помістити у числі всіх нараз, хоч кожний із них дуже цікавий. Тому — пождіть, Новачата, а побачите незабаром і свої листи та дописи на сторінках „Готуйсь”! І тоді ж помістимо спис усіх тих, які надіслали свої побажання!

Рисунки до цього числа виготовили:

Ніна Мудрик-Мриц, ст. пл. Б. Титла, ст. пл. І. Стецьків, юн. Л. Бакович, юн. Р. Лучаківська, юн. Х. Зелінська.

НАШ ДОДАТОК: НОВАЦЬКА ГРА

Як знаєте, новачки, новаки та всі читачі „Готуйсь”, вже від вересня цього року кожне число приносить Вам по одній табличці нашої гри. Разом із цим числом Ви маєте вже шість таких табличок і гра вже закінчена.

Та пригадайте собі ще раз, чи добре знаєте Ви, як цю гру грати? Бо тепер вже можете грати її усіма шістьма табличками, а через це вона куди цікавіша!

Отже картонову табличку-додаток ви розтинаєте на поодинокі рисунки. Всі ці рисунки переміщуєте добре та розкладаєте на столі так, щоб рисунок був звернений до стола. Кожний із учасників гри бере перед себе одне число „Готуйсь” так, щоб бачити останню сторінку із грою. Тоді кожний по черзі бере навгад один рисунок, дивиться на нього (але так, щоб інші не бачили!) та каже, що є на цьому рисунку. Хто має цей рисунок у своєму числі „Готуйсь”, той голоситься, дістає рисунок та накриває ним такий сам образок у газетці.

Коли ж хтось мав цей рисунок, але не зголосився, бо не знав, як він називається, картоник його знову відкладається поміж всі ін-

ші, ще не витягнені. Виграв той, хто перший матиме цілу сторінку накриту образками.

А тепер ще скажемо, які рисунки є у цьому числі:

Перший ряд: Серп. Сани. Гуцульська торбинка.

Другий ряд: Українські повстанці. Свічник-трійця. Зразок старо-українського письма.

Третій ряд: Вулик. Намисто. Кужіль та веретено.

Четвертий ряд: Млин-вітряк. Борона. Коза.

„HOTUJS” — *Magazin*
for Ukrainian Children
Published by „Molode Zytтя”, Inc.,
New York, N. Y.
Видає „Молоде Життя”, зареєстрована
корпорація у ЗДА
Редагує Колегія під проводом пл. сен.
Лєси Храпливої
388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.
NEW YORK 9, N. Y. USA
Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.
PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за
10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Марк Ст.
Нью Йорк.

НАШ ДОДАТОК: НОВАЦЬКА ГРА

1. рядок: Серп. Сани. Гуцульська торбинка.
2. рядок: Українські повстанці. Свічник-трійця. Зразок старо-українського письма.
3. рядок: Вулик. Намисто. Кужіль та веретено.
4. рядок: Млин-вітряк. Борона. Коза.

